

Църквата в Подуяне

ИЗДАНИЕ НА ЕВАНГЕЛСКА ПЕТДЕСЯТНА ЦЪРКВА "ПОДУЯНЕ"

ГОД.:10, БР.3, МАРТ 2014 г.

**„Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това:
да се грижи човек за сирачетата и вдовиците в неволята им
и да пази себе си неопетнен от света.” – Яков 1:27**

ВЕЛИЧАЕ ДУШАТА МИ ГОСПОДА!

Мария – годеницата на Йосиф, скромна и боголюбива девойка, отдавна беше придобила Божие благоволение. Един ден тя беше посетена от Божий ангел, който я изненада с особена вест. Ангелът ѝ каза, че е избрана да зачене по необикновен начин и да износи в утробата си Божия Син, който щеше да понесе греховете на хората от целият свят (Лука 1:26-38). Мария не знаеше друг начин за забременяване и раждане – освен естествения и затова много се учуди. За първи път чуваше: „Святият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени” думи, казани само веднъж в цялата човешка история (Лука 1:35). Чу думи, които разтуптяха сърцето ѝ: „Здравей, благодатна! Господ е с теб, благословена си ти между жените!” (Лука 1:28). Вестта, събдвеща казаното преди много години от пророка „Ето девицата ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануил, което значи Бог с нас” (Мат.1:23). Вест – надежда, очакване за Месия, за Спасител, думи, невъзможно да бъдат осъзнати веднага, но верни и истинни. Вест – предизвикваща естественото възклицание: „Величае душата ми, Господа!”

Вестта беше толкова невероятна, че не можеше да я разбере. Но Мария беше свикнала да се подчинява на Божиите думи и макар необясними за нейния ум, не се противопостави.

Бременност извън брака при условията и времето, по което живееше Мария, се наказваха със смърт с камъни. Какво е трябвало да бъде упованието ѝ в Бога, че да приеме едно толкова рисковано и необичайно служение и да каже на ангела: „Ето Господнята слугиня, нека ми бъде според както си казал.” (Лука 1:38). И колко ли въодушевено и убедително ще трябва да е говорила на Йосиф, за да повярва в нейната невинност и в необикновената вест, донесена ѝ от ангела. Бог стори всичко необходимо Мария да бъде спокойна и защитена. На Йосиф му трябваша още уверения от Бога, които получи в съня си, за да не я напусне. Той реши да я вземе за жена, макар че и той не можеше да разбере това толкова необичайно известие. Мария преживя девет месеца в очакване, смирение, трепет и вълнение. И въпреки това не започна да моли за милост или за намаляване на напрежението, а има силата и благоразумието да каже със страхопочитание: „Величае душата ми Господа...”

Дали и ние се отнасяме с такова страхопочитание към Бога или често сме склонни да го приемаме само като един приятел, едва ли не, равен на нас, или като джудже от приказките, което е длъжно да изпълнява молбите, желанията и дори капризите ни.

продължава на стр.3

ОБЩЕНИЕ НА ВДОВИЦИТЕ

Още рано сутринта на 8 март, много преди уречения час, вече в църквата ни имаше нетърпеливи жени, които бяха дошли за събирането на вдовиците. Мислех, че няма да дойдат дори и половината, от които очаквахме. Но към 10:10 часа в залата вече бяха над четиридесет жени.

Започнахме с молитва. След това вдовиците се опознаха помежду си на чаша топъл чай. Имаше време за представяне на всяка една от тях, като освен имената, си казваха и от кой квартал са. Имаше сестрички, които явно са пътували доста тази сутрин – оказа се, че живеят извън моите представи за София-град.

После им дадохме възможност да си споделят коя с какво се занимава в свободното си време. Много приятно ми стана като видях, колко се оживиха и как им блеснаха очите, като започнаха да разказват за своите занимания през деня. Бях изключително изненадана от техните т.н. хобита. Някои споделиха, че гледат внуци, други, че обичат да се трудят в градините пред къщите си, трети – почистват и засаждат цветя покрай блока си, четвърти – предат, плетат, шият... Ако предложиш на някой млад човек това да е неговото запълване на свободно време, той ще го приеме за изключително трудна и досадна работа. Но за тях това явно е удоволствие. Сред тях имаше, както учителка по математика, така и художничка, които въпреки достигнатата пенсионна възраст, не се спират да даряват радост и удоволствие на другите. Всеки един от нас може да се възползва от таланта им – сигурна съм, че ще се радват да са полезни на другите.

Имаше сестри с прекрасни гласове, които ни зарадваха с таланта си. Е вярно е, че общото ни хваление след техните изпълнение бледнее, но това да хвалим нашия Бог, ни зареди с приятни емоции. Имаше жени, които с невероятната си памет ни изумяват всеки път, рецитирайки стихове. Дочух, че има сестра, която обича да посреща гости в дома си...няма да пропусна да проверя.

продължава на стр.3

**Благословен да е Господ,
защото послуша гласа на молбите ми.**

Псалом 28:6

ИВАН и ИНА ТАБАКОВИ

Иван и Ина са семейство, което на пръв поглед привлича с младостта и привързаността си. Но историята им открива една духовно силна двойка, поверила се напълно на Божията грижа. А звънящият смях на малките Иван и Сами запечатва мисълта, че този дом е чудесна Божия идея.

И двамата са от София. Иван още на 13 посяга към наркотиците и без да се осъзнае става зависим от хероина. Животът му поема „наопаки“. Баща му почива, когато е на 19. Психически и физически изтерзан от дрогата, с помощта на майка си, Иван изпробва всичко за отказването ѝ. В последен опит да оправи живота си, той постъпва във Военна болница. Там две момчета му говорят за християнска комуна „Рето“. Излиза от болницата „изчистен“, но скоро всичко започва на ново. Смазан от живота и презрителното отношение към него, той сам решава да звъни на „Рето“. Изнемощял, една вечер той прошепва „Господи, помогни ми, ако те има, искам да живея нормално като другите хора“. Ключова фигура да чуе за Бога е вуйчо му, който е вярващ. След време, 20 годишното момче получава карт бланш „Рето“ в Испания. На другият ден той вече е там, за да се сблъска с една непозната действителност. Там липсват всякакви медикаменти, дори и обезболяващи. При безсъние и кризи се предписват разходки и много работа. Четене на Библия, молитви, свидетелства на момчетата, как Бог ги е преобърнал. Тези новости Иван приема лесно. И чудото става, той е докоснат от Бога, покаява се и приема водно кръщение. Драматично променен, Иван крачи към духовна зрялост и служи активно. Вече той говори на събранията, към него са прикрепени много „нови“ от различни националности.

„Животът ти се променя и започваш да вървиш с Господ. Ти ставаш за пример. Но най-важното е да правиш нещата от сърце“. Водещото за Иван е искреното общение с Бога,

подхранено с истинска наслада в Господа и безпрекословно прилагане на Словото. Иван започва да моли Бога да се завърне в България. Огромното му желание е да си е тук и да си свие гнездо. Но обещава на Бога, че ако трябва ще остане в „Рето“ цял живот. „Тогава разбрах, че за да получи човек нещо, трябва да се даде жертва“. Отговорите идват много бързо и след две години престой вратите се отварят за него, за един нов живот на чистота и увереност. Още на вторият ден след завръщането идва и изкушението, но духовно укрепен, Иван устоява. В църквата ни той идва с вуйчо си през 2004 г., като малко по-късно е поканен от пастира да сподели свидетелството си. В този момент Иван забелязва усмивката на едно момиче седящо отпред.

Родителите на Ина заминават за Италия, когато тя е на 9 години. Това съвпада с повярването на баба ѝ Здравка, която се грижи за нея. Малката Ина е неизменно с баба си на църква, а като тийнеджър тя решава да следва Господа. Тогава получава кръщение в Святия Дух и сключва завет с Бога. Завършила психология, и проявяваща интерес към хора със зависимости, Ина изслушва с интерес Иван. По-късно на общо младежко тя му подава ръка да се запознаят. И макар, че в момента Иван не запомня името ѝ, по-късно те започват да се срещат.

Иван още в началото е сигурен, че това ще е съпругата му, за която е мечтал и се е молил още в „Рето“. На шестия месец той решава да купи пръстен, без да знае мярката ѝ. Пръстенът е с рибка, а молитвата му: „Господи, ако ѝ стане, тя ще е.“ Ина е в Италия при родителите си, когато Иван ѝ поставя пръстена, който ѝ „залепва“. Но Ина ни най-малко не е въодушевена, тъй като се познават от скоро. Две години след запознанството им, те се сгодяват. Иван споделя за брака: „Просто трябва да вземеш решението, че ще бъдеш с този човек до край. Трябва да се молиш, но не да чакаш проявления, а да решиш и го направиш. И с Господ е така; вземаш решение и го следваш.“ На 13 септември 2008 г. е венчавката на Иван и Ина в църквата ни. Ден, в който двамата стават едно, изцяло доверили се на Божията благодат.

През 2011 г. решават да заминат за Италия. Макар и с осигурена печеливша работа, те бързо разбират, че не им е там мястото. Социалният им живот е нулев, тъй никой не общува там с чужденци. Остро усещат и липсата на общение с вярващи. Завръщайки се в България ги залива истинско успокоение. „Каквото и да се случва, тук сме най-добре и се държим за Бог. Видяхме, че малко да се отдалечиш от Него и нищо не тръгва добре.“ Бог подрежда в живота им всичко „даром“. Семейство Табакови са щастливи родители на две прекрасни момченца. Иван е със стабилна работа, а Ина все още се грижи за децата в чудесният им дом!

Когато Иван и Ина разказват за себе си се усеща, как Бог се движи в живота им. Мира и любовта са щастливо подслонени у тях. А слънчевите усмивки, добротата и искреността са семейните черти на този дом!

Представянето подготви
ЕЛЕНА ИВАНОВА

На 11 май (неделя) 2014 г.,
с тържествено богослужение църквата
ни ще отбележи своя

80 ГОДИШЕН ЮБИЛЕЙ

„Елате да се поклоним и да паднем,
да коленичим пред Господа, нашия
Създател; защото Той е наш Бог и
ние сме народ на пасбището Му
и овце в ръката Му.“ — Пс.95:6,7

НАЧАЛО 10:00 ч.

На 17 април (четвъртък) от 18:00 ч.
ще се проведе извънредно богослужение с
обслужване на

ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ

„Това е Моето тяло, което е
разчупено за вас; това правете
за Мое възпоменание. Така взе и чашата
след вечерята и каза:
Тази чаша е Новият завет в Моята
кръв; това правете всеки път,
когато пиете, за Мое възпоменание“

— 1Кор.11:24,25

ВЕЛИЧАЕ ДУШАТА МИ ГОСПОДА!

продължение от стр.1

Не злоупотребяваме ли, когато отправяме само исканията си и Го възприемаме едва ли не както господарят очаква от слугата си изпълнението на заповедите му.

Само защото Христос умри нозете на учениците Си, ние си мислим, че и на нас трябва така да слугува. А Той ни показва пример, как ние трябва да слугуваме един на друг и на Него, защото затова и беше дошъл на земята, за да ни даде пример.

Дали подхождаме към Словото избирателно и с предпочитания. Много хора харесват стиховете, които казват, че Бог ги обича, но не харесват стихове, които показват други негови характеристики. Осланяйки се на това, че Бог е любящ, милостив и всеопрощаващ, понякога съвсем забравяме, че Той е и ревнив и справедлив, и могъщ, и дори – страшен. Като наблюдава нашето поведение, вижда всяка несправедна постъпка и ни предупреждава. В Псалом 50:21 казва: „Понеже си сторил това, и аз премълчах, Ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе. Но аз ще те изоблича, и ще изредя всичко това пред очите ти“. Когато Йов парадираше със своята праведност, Бог можеше да му каже: „Йове, не забравяй, че аз те създадох, че аз съм Грънчарят, а ти си глината“. Но Бог предпочете да му посочи

Своето Могъщество и Неподражаемост, Сила и Способности, та и ние сега да ги имаме предвид: „Где беше ти, когато основах земята? Кой определи мерките ѝ? Кой затвори морето с врати? Заповядал ли си ти на утрото и показал на зората мястото? Ходил ли си да изследваш бездната? Откриха ли се на тебе вратите на смъртта? Где е пътя на светлината, къде е мястото на тъмнината? Кой е родил капките роса? Познаваш ли законите на небето? Кой е турил мъдрост в облаците? Кой приготвя на враната храната и на сициат ли глада си малките лъвчета?“ (Йов 38:4-41). С една дума – погледни и виж, пък ако имаш смелост – сравнявай се с Мен.

Без да искаме да плашим някого нека обърнем внимание на думи като: „Аз създавам светлината и творя тъмнината; правя мир, творя и зло! аз Господ съм, Който правя всичко това.“ (Ис.45:7). Словото много сериозно говори, че наказание ще заслужи оня, който: „е счел за просто нещо проляната при завета кръв, защото познаваме Този, Който е рекъл: „На Мене принадлежи възмездие, аз ще сторя въздаяние“; и „Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог.“ (Евр.10:30-31).

Не случайно е казано „изработвайте спасението си със страх и трепет“. Наистина ли

трябва да се страхуваме от Бога и какво означава това? Тук под страх се има предвид страхопочитание, а трепетът можем да го сравним с – внимаване и съобразителност.

Мария износи и отгледа Исус с притеснения, вълнения и скръб до пронизване на сърцето ѝ. Отглеждаме ли ние души за Господа, както Христос каза на учениците си: „Дойдете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци.“ (Мат.4:19).

Прославяме ли ние Бога с живота си, с поведението си, или си позволяваме мълчаливо да слушаме двусмислени и глупави вицове по Негов адрес? Мислили ли сме за молитвата на колене, като израз на преклонение, уважение и страхопочитание? Виждат ли хората в нас спект или също като останалите, нехаем?

През миналите векове, когато хората са превеждали Словото, ставали на крака винаги, щом трябвало да напишат думата „Бог“. Разбира се, нашето поведение не бива да залита в крайности. Необходим ни е баланс, така, че хората да виждат и да разбират нашето отношение на възхвала към Бога, който сътвори небето и земята, всичко видимо и невидимо, живо и неживо. Готови ли сме, когато проявят интерес да представим Онзи, в когото сме повярвали в подобаваща светлина?

АНАСТАСИЯ ВАСИЛЕВА

ОБЩЕНИЕ НА ВДОВИЦИТЕ

продължение от стр.1

Ех, беше невероятно – толкова е изумително, когато виждаш Божиите творения – всяка има своя уникален талант и нищо не може да я накара да спре да го употребява, както за своите близки и приятели, така и за хората от църквата.

Една сестра сподели, че за нея е както задължение, така и удоволствие да се моли за свои и чужди нужди. Да, всички се съгласиха, че ако и да нямат толкова открояващи се таланти, то Господ ги е дарил с един уникален и незаменяем – да се застъпват в молитва за другите. И да практикуват това „хоби“ е изключителна привилегия. Някои споделиха и за своите работни места (било в болницата или на друго място), как Бог ги употребява, как не спират да служат и да разпространяват благата вест в света.

След представяне на нуждите им, застанахме в молитва. Имаше специални молитви за учителките в светски училища от нашата църква, които заради вярата си са атакувани и заплашвани на работните си места, както и за директорката на едно училище да позволи прожектирането на християнски филми за деца, които наша сестра ѝ е предоставила. Молихме се за техните невярващи близки и за всички, които всяка една от тези сестрички си

носи в сърцето.

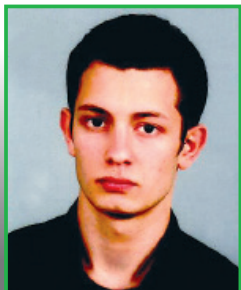
Знаем, че човек има нужда от приятели, затова ги помолихме да споделят за своите приятелки: от колко време се познават, кое ги е накарало да ги приемат за специални в своя живот. Говориха за чувства: за нещата, които би ги накарало да обикнат някого, или да спрат да го обичат; нещата, които би ги накарало да простят на някого.

Четохме си прекрасни мисли за любовта и приятелството. Подарихме по едно захарно сърце на всяка, за да им напомня, че е еднакво „сладко“ да бъдат обичани и да обичат – свои роднини, приятели, познати, съседи....

С тези положителни емоции завършихме нашето събиране. Имаше сестрички, които още по време на срещата ни споделиха, че много им е харесал този начин на събиране – свободен и неофициален. Надявам се, такава да е било усещането и за другите жени и това общуване да им стане една приятна и полезна традиция. Разделихме се с обещанието това да продължи и на следващата ни среща всяка да има възможност да представи продуктите на своите таланти – било плетка, нещо ушито, нещо за хапване, нещо нарисувано, нещо отгледано в градината и т.н.

ЕВА ВЕЛИКОВА

НОВИ ЧЛЕНОВЕ НА ЕПЦ – “ПОДУЯНЕ”

ИВО МАТАНОВ

СИМОНА МАТАНОВА

БЛАГОДАРНОСТИ

БЛАГОДАРНОСТ, КОЯТО БОГ ЗАСЛУЖАВА

Искам да прославя Бога за това, което Той направи за мен. Бях изпаднала в страх и депресия, здравето ми се влоши, имах високо кръвно, не можех да спя, получавах спазми и стеснение на хранопровода, беше ми много трудно да ходя на работа, не намирах радост и смисъл в нищо. Лекарите ми изписаха лекарства, които имаха странични действия и почти не ги пих. В това състояние бях в продължение на 7-8 месеца. В един четвъртък отидох при пастира на църквата и поговорих с него за моето състояние. Той ме насърчи и се помоли за мен. Бях си взела решение, че ще направя всичко по силите си, за да получа изцеление от Бога. Идвах на всяка служба в църквата, пеех и слушах Словото, като се стремях да не пропускам и дума. И отговорът на Бог не закъсна.

Една неделя сутрин отново дойдох в църква. Имаше обслужване на Господна трапеза, чувствах се различно. Чаках с нетърпение

това причастие, бях някъде назад и си казах: Сега ще се докосна и ще взема от кръвта и тялото на моя Господ. Бях в голямо очакване. Прибрах се вкъщи, преди лягане се помолих, както обикновено и заспах. Незная колко съм спала, но чух ясен глас с много радост да ми казва: „Благословението ти пътува“. След това друг глас дойде в стаята ми и ми каза съвсем ясно: „Аз съм чадо Този, Който Съм!“. Събудих се от този глас и знаех, че беше моя Господ, избухнах в сълзи. Докато Бог ми говори в мен дойде Неговия необикновен мир и чух шум в гръдния кош, хранопровода ми се освободи. Разбрах и усетих веднага, че моя Бог ме изцери, бях толкова доволна. За пръв път от много време имах мир и доверие на някого. За пръв път от много време имах свобода. Моят Бог свали оковите на депресията и отчаянието. Бог заслужава нашата хвала, денем и нощем. Благодаря Му! Амин!

Сестра в Господа

СЪОБЩЕНИЯ

РЕДОВНИ БОГОСЛУЖЕНИЯ:

- Неделя от 10.00 ч. и 18.00 ч.
- Сряда от 18.00 ч. – молитвено събрание
- Петък от 18.00 ч. – богослужение

ДРУГИ МЕРОПРИЯТИЯ:

- Братско общение – вторник от 19.00 ч.
- Сестринско общение – сряда от 17.00 ч.
- Младежко общение – събота от 18.00 ч.
- Неделно у-ще – неделя 10.00 ч. и 18.00 ч.
- Тийнейджърско общение – неделя 16.00 ч.
- Лични срещи с пастира – четвъртък от 16–20 ч.

ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА МОЛИТВА:

- За съхраняване на християнските ценности в страната ни.
- За благословено празнуване на Възкресение Христово.
- За успех в служението сред бездоните и сираците.
- За водителството на Светия Дух в живота на църквата.
- За безработните и социално слабите в църквата.

- За успех на мисионерското пътуването до Родопите.
- За служението на пастира и неговото семейство.

ДРУГИ СЪОБЩЕНИЯ:

- Членовете на ЕПЦ–Подуяне могат да ползват библиотеката към църквата, както и аудио, видео и DVD записи на филми, проповеди и библейски поучения.
- Желаетелите да бъдат приети за членове на църквата, могат да се обърнат към ръководството на църквата за повече информация.
- Интернет страницата на църквата www.poduene.org се обновява всяка седмица, като там може да се гледат най-новите проповеди от богослуженията, както и много друга допълнителна информация за църквата ни.

ЗА КОНТАКТИ С ПАСТИРА:

- тел.: 02/ 859 24 40; GSM: 0897 868 040
- e-mail: bordjiev@abv.bg

ОБЩО СЪБРАНИЕ

НА ЦЪРКВАТА

На 23 февруари в годината на осемдесетия юбилей на църквата се проведе редовно събрание на членовете. След представяне на отчета на пастира Румен Борджиев за цялостното състояние на църквата и на Председателя на Контролно ревизионната комисия, сестра София Тодорова, присъстващите имаха възможността да направят своите изказвания относно духовната и материална дейност на църквата.

Поради необходимостта от попълване състава на Духовния съвет на мястото на брат Димо Димов единодушно беше избрана сестра Емилия Сребринова – изпълняваща длъжността финансист на църквата.

Нека Бог да продължи да благославя църквата ни, като част от Своето царство, а нас да употребява за извяване на Своята небесна слава.

„И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен“

– Йоан 17:20-23

* * *

Благодаря на църквата за молитвите и отдавам слава на мощния и милостив наш Бог за многото Му милости към мен и дома ми, за изцеленията и благословенията, за изпитанията и изходния път, който Той приготвя за мен.

Ваша сестра в Христос

* * *

Благодаря на Господа, че чу молитвите ми и ме благослови! Благодаря Му от цялото си сърце за това, че Той ми дари работата, която обичам, всъщност много повече, отколкото съм искала или мислила. Благодарям всеки, който се моли за работа, да получи желаното работно място!

Ваша сестра

РЕДАКЦИОННО КАРЕ

**Слави Димов
Ева Борджиева
Надежда Каругова**

ЕПЦ Подуяне
ул. “Острово“ 10
гр.София
GSM: 0897-868-040
E-mail: buletin@poduene.org
Web: www.poduene.org